

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3747/2023
15.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Весне Субић, Зорана Хацића, Бранке Дражић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиља АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Д. Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 999/23 од 16.03.2023. године, у седници већа одржаној 15.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 999/23 од 16.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 999/23 од 16.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1720/2021 од 16.11.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску тужиља од 01.09.2022. године. Ставом другим изреке, повучена је тужба тужиље АА из ... у делу за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада за фебруар и јул 2018. године и за период од септембра 2018. године закључно са мајем 2019. године и за исплату накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за фебруар 2018. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да првотужиљи, на име разлике између исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду и минималне зараде, за период од марта 2018. године закључно са августом 2018. године, исплати укупан износ од 3.462,19 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачно опредељени месечни новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је преиначени тужбени захтев првотужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.03.2018. до 28.02.2021. године, исплати износ од 79.213,00 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачно опредељени месечни новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је преиначени тужбени захтев првотужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од 01.03.2018. до 28.02.2021. године, исплати

износ од 82.969,27 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне новчане износе почев од означених датума до исплате. Ставом шестим изреке, повучена је тужба друготужиље у делу за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада за фебруар 2018. године и за исплату накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за фебруар и март 2018. године. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да друготужиљи на име разлике између исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду и минималне зараде, за период од марта 2018. године закључно са децембра 2018. године, исплати износ од 7.912,36 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне новчане износе почев од означених датума доспелости па до исплате. Ставом осмим изреке, одбијен је преиначени тужбени захтев друготужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од 01.03.2018. до 28.02.2021. године исплати износ од 111.108,50 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне новчане износе почев од означених датума па до исплате. Ставом деветим изреке, одбијен је преиначени тужбени захтев друготужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од 01.04.2018. до 28.02.2021. године, исплати износ од 80.871,94 динара, са законском затезном каматом на појединачно опредељене месечне новчане износе почев од означених датума па до исплате. Ставом десетим изреке, усвојен је предлог тужиља за ослобађање од плаћања судски такси у овом поступку. Ставом једанаестим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиљама трошкове парничног поступка у износу од 49.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 999/23 од 16.03.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиља и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1720/2021 од 16.11.2022. године у ставу првом, трећем, четвртном, петом, седмом, осмом, деветом, десетом и једанаестом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, благовремено изјавио ревизију.

Тужиље су поднеле одговор на ревизију.

У овом спору, тужиље траже да се тужени обавезе и на исплату разлике између исплаћене и минималне зараде. Нижестепени судови су одлуку о основаности захтева тужиља у побијаном делу донели применом одредбе члана 111. Закона о раду, о праву на минималну зараду која припада свим запосленима без обзира на то ко је њихов послодавац, као законски минимум којим се обезбеђује заштита и задовољавају егзистенцијалне и социјалне потребе. О праву на минималну зараду запослених у јавним службама, на које се примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, изјашњавао се и Уставни суд у поступку по уставној жалби (одлука Уж - 8873/2014 од 29.09.2016. године).

Следом изложеног, по оцени Врховног суда, у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП, ни ради новог тумачења права, а ни у циљу уједначавања судске праксе. Тужени уз ревизију није приложио другачије одлуке које су донете у истоветним чињенично-правним споровима.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3).

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 15.03.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић